

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Pavla Simona a soudců JUDr. Marie Žiškové, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Michala Mazance, JUDr. Pavla Pavlíka, a Mgr. Ing. Radovana Havelce, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Městským soudem v Brně**, a dalších účastníků sporu vedeného u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 31 C 92/2014, ve věci žaloby o zaplacení 11.996,- Kč s příslušenstvím: žalobce **S4P a. s.**, IČ: 27755673, se sídlem Truhlářská 3, Praha 1, zastoupeného JUDr. Ing. Jiřím Němcem, advokátem se sídlem Štefánikova 45, Brno, a žalovaného **P. P.**,

t a k t o :

- I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Městského soudu v Brně, sp. zn. 31 C 92/2014, o zaplacení částky 11.996,- Kč s příslušenstvím, **je soud.**
- II. Usnesení Městského soudu v Brně ze dne 9. 7. 2014, čj. 31 C 92/2014 - 15, **se zrušuje.**

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem ze dne 5. 8. 2016 se Český telekomunikační úřad (dále též jen „navrhovatel“) domáhal, aby zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, rozhodl kompetenční spor vzniklý mezi ním a Městským soudem v Brně ve věci žaloby vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 31 C 92/2014.

Ze spisu předloženého navrhovatelem vyplynuly následující skutečnosti:

Žalobce uzavřel se žalovaným dne 18. 3. 2013 smlouvu, na jejímž základě se zavázal poskytovat žalovanému telekomunikační služby v síti Telefónica O2 (dále jen „smlouva“). Vzájemná práva a povinnosti smluvních stran se měly řídit smlouvou, Všeobecnými obchodními podmínkami a ceníkem žalobce.

Jelikož žalovaný neplatil cenu za poskytované služby, žalobce se žalobou ze dne 25. 11. 2013, podanou u Městského soudu v Brně, domáhal, aby městský soud uložil žalovanému povinnost zaplatit 11.996,- Kč s příslušenstvím a přiznal žalobci náhradu nákladů soudního řízení.

Městský soud v Brně usnesením ze dne 9. 7. 2014, čj. 31 C 92/2014 - 15, řízení zastavil (výrok I.) s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu (výrok II.), rozhodl o nákladech řízení (výrok III.) a o nevrácení soudního poplatku žalobci (výrok IV.). Městský soud vycházel z § 7 odst. 1 a § 104 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, a § 129 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích (dále též jen „zákon o elektronických komunikacích“), a dospěl k závěru, že k rozhodování sporů ve věcech úhrady za telekomunikační služby je příslušný Český telekomunikační úřad.

Český telekomunikační úřad (dále jen „navrhovatel“) s postupem městského soudu nesouhlasil a podal zvláštnímu senátu návrh na řešení negativního kompetenčního sporu. V návrhu odkázal na usnesení zvláštního senátu ze dne 13. 1. 2011, čj. Konf 54/2010 - 9, a ze dne 13. 1. 2011, čj. Konf 72/2010 - 10, ve kterých zvláštní senát vyslovil, že k tomu, aby mohl ve sporu rozhodovat navrhovatel, musí být splněna osobní a věcná podmínka stanovená v § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Navrhovatel namítl, že v nyní rozhodované věci není splněna osobní podmínka. Podle navrhovatele ze smlouvy vyplývá, že k vlastnímu poskytování služeb dochází v síti společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a. s., a žalobce vystupuje pouze jako prostředník či zprostředkovatel mezi poskytovatelem služeb elektronických komunikací a žalovaným.

Podle navrhovatele je předmětem sporu nárok vyplývající ze soukromoprávního vztahu mezi žalobcem a žalovaným, konkrétně nárok vyplývající z přefakturace měsíčních poplatků za služby poskytnuté operátorem Telefónica O2 Czech Republic, a. s. K rozhodování ve věci proto není příslušný navrhovatel, ale Městský soud v Brně.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

Podle § 1 odst. 2 zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, je negativním kompetenčním sporem spor, ve kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků. V nyní rozhodované věci popřeli svou pravomoc Městský soud v Brně i navrhovatel, jedná se proto o negativní kompetenční spor, k jehož projednání je příslušný zvláštní senát podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů.

Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. rozhodnutí č. 485/2005 Sb. NSS).

Zvláštní senát v usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009 - 12, vysvětlil, že k tomu, aby mohl navrhovatel rozhodovat účastnické spory, musí být podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích naplněn osobní a věcný předpoklad.

Osobní předpoklad založení pravomoci navrhovatele je splněn, vznikne-li spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost podle § 7 zákona o elektronických komunikacích (zajišťování sítí elektronických komunikací, poskytování služeb elektronických komunikací, provozování přístrojů), a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé. Službou elektronických komunikací se podle § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích rozumí služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací. Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku stanovenou v § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích („*účastníkem se rozumí každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb*“), popřípadě osoba uživatele musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. b) zákona o elektronických komunikacích („*uživatelem se rozumí každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací*“);

Věcný předpoklad pravomoci navrhovatele rozhodovat účastnické spory je splněn, týká-li se spor povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě; povinnost uhradit cenu za poskytnutou službu je podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích základní povinností účastníka resp. uživatele veřejně dostupné služby elektronických komunikací.

Zvláštní senát se zabýval tím, zda byl naplněn osobní předpoklad podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, tedy zda se jedná o spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost podle § 7 zákona o elektronických komunikacích a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé.

Žalobce se v článku I. smlouvy zavázal žalovanému poskytovat telekomunikační služby v síti společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a. s. (dále jen „O2“) za podmínek uzavřené rámcové smlouvy mezi ním a společností O2. Ze všeobecných obchodních podmínek žalobce vyplývá mj. závislost podmínek poskytování služeb na Všeobecných obchodních podmínkách společnosti O2, např. ve věcech změny tarifů, aktivace a deaktivace služeb, blokace telefonů v případě krádeže, omezení nebo přerušení poskytování služeb, pokud účastník poruší Všeobecné podmínky společnosti O2 a smluvní podmínky žalobce, nebo závislost vyřízení reklamace ve lhůtách daných společností O2. K právnímu vztahu žalovaného jako účastníka a společnosti O2 všeobecné podmínky žalobce konstatují, že telefonní číslo účastníka bude u společnosti O2 registrováno jménem žalobce, nikoliv jménem účastníka, proto účastník (žalovaný) není oprávněn žádosti o změny směřovat na infolinku O2, ale na kontaktní údaje žalobce.

Právní vztah mezi žalobcem a žalovaným je podmíněn nezávisle existujícím smluvním vztahem žalobce a operátora. Pro rozhodnutí kompetenčního sporu však zvláštní senát posuzoval pouze vztah mezi žalobcem a žalovaným. Žalobce, jako osoba, která umožňuje

účastníkům využít služeb elektronických komunikací operátora v rámci vymezeném tímto nezávislým smluvním vztahem (rámcovou smlouvou), sám služby elektronických komunikací neposkytuje, a není proto osobou vykonávající komunikační činnost. Tou je pouze společnost O2. To, že žalobce neposkytuje veřejně dostupné služby elektronických komunikací, vyplývá i z databáze, kterou vede navrhovatel, a v níž žalobce není uveden.

Taktéž žalovaného nelze považovat za účastníka podle § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích, protože neuzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb. Pokud by ve věci byla dána povinnost žalovaného plnit přímo na účet společnosti O2, byť prostřednictvím žalobce, musel by mezi žalovaným a touto společností existovat právní vztah. Zvláštní senát však existenci takového právního vztahu, jak je výše pojednáno, neshledal.

Zvláštní senát proto uzavřel, že ve věci nebyla naplněna osobní podmínka podle § 129 odst. 1 věty první zákona o elektronických komunikacích.

Zvláštní senát se dále zabýval tím, zda byla ve věci založena rozhodovací pravomoc navrhovatele podle § 129 odst. 1 věta druhá zákona o elektronických komunikacích, který stanoví, že „*Úřad rovněž rozhoduje spory v případech, kdy na straně osoby vykonávající komunikační činnost (§ 7) nebo účastníka, popřípadě uživatele, došlo ke změně na jinou osobu, zejména z důvodu postoupení pohledávky, převzetí dluhu, přistoupení k závazku*“. O takovou situaci se v projednávané věci v souvislosti službami, které poskytuje žalobce, nejedná. Smyslem citovaného ustanovení je zachování pravomoci navrhovatele k rozhodování sporů i tehdy, došlo-li ke změně subjektů závazkového vztahu, aniž by se změnil jeho obsah. Vzhledem k tomu, že z výše vyložených důvodů mezi společností O2 a žalovaným žádný právní vztah nevznikl, nejsou ve věci naplněny podmínky ani pro použití § 129 odst. 1 věty druhé zákona o elektronických komunikacích.

Jelikož nebyl naplněn osobní předpoklad pro založení pravomoci Českého telekomunikačního úřadu podle § 129 odst. 1 věty první i druhé zákona o elektronických komunikacích, splnění věcné podmínky podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích zvláštní senát již neposuzoval. Pravomoc Městského soudu v Brně je dána v celém sporu o požadovanou částku. K témuž závěru ostatně zvláštní senát dospěl již v prakticky totožné věci, v níž figuroval stejný žalobce, a to v rozhodnutí ze dne 23. 4. 2015, čj. Konf 2/2015 - 15.

Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát zrušil usnesení Městského soudu v Brně ze dne 9. 7. 2014, čj. 31 C 92/2014 - 15.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále bude tedy Městský soud v Brně pokračovat v řízení o podané žalobě.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. prosince 2016

JUDr. Pavel Simon
předseda zvláštního senátu